

Bidden bij de baas

Niet alleen moslims richten zich tussen negen en vijf graag tot hun god. In Nederland zijn zo'n tweehonderd groepjes van christelijke collega's die op hun werk samen bidden. Hun lunchpauze bestaat niet louter uit boterhammen met kaas, maar ook uit het samen vouwen van de handen.

DOOR ILSE THOONSEN

HAARLEM/HOOFDDORP - Een vergaderkamerje zoals er ongetwijfeld duizenden zijn in Nederland. TI-verlichting, blauwe stoelen waarop het ongetwijfeld aangenaam vergaderen is en een raam met het vertrouwde uitzicht op een bedrijventerrein. Drie medewerkers van de Inspectie Verkeer en Waterstaat -gevestigd in het Hoofddorpse Beukenhorst-West- laten zich in een zetel zakken. Op tafel verschijnen geen livijge nota's of de vergadernotulen van vorige week, maar een klein, bruin bijbelje. Het is één uur 's middags en tijd voor de tweewekelijkse, vrijdagse gebedsbijeenkomst.

„Heeft er iemand nog iets bijzonders meegemaakt?“, wil voorzitter Hans weten. Collega Kees vertelt over zijn dochtertje dat hulp van een arts nodig heeft. Collega Maria vertelt hoe blij ze is met het goede contact met een nieuwe collega. Er worden verhalen uitgewisseld over de sfeer op verschillende afdelingen en hoe dat de betrokkenen bezig houdt. Straks, aan het einde, zullen ze bidden voor verbetering, besluit de voorzitter. Hij leest voor uit Jesaja 5, over het lied van de wijngaard, en besluit met een gezamenlijk gebed. „Heer, dat we uw liefde ook mogen uitdragen naar onze collega's.“

In meer dan tweehonderd bedrijven in Nederland zoeken christelijke werknemers elkaar op in de lunch- of koffiepauze om samen te bidden. Zij willen in hun pauze meer dan wekeindeverhalen uitwisselen, de laatste voetbalwedstrijd recenseren of stoere anekdotes opdisen. Ze wensen vaker hun geloof actief te beoefenen dan alleen 's zondags in de kerk. De bedrijven waar personeel bijeenkomt om samen te bidden, hebben meestal niets met de particuliere initiatieven te maken. Het is de werknemer zelf die besluit zijn pauze op die manier in te richten.

„Heer, dat we uw liefde ook mogen uitdragen naar onze collega's. Wij bidden ook voor alle zieken en zwakken, dat u ons genezen wilt.“

De biddende werknemer weet zich gesteund door Maarten Pijnacker Hordijk uit Houten. Hij noemt zichzelf 'coördinator bedrijfsbidstonden' en is de drijvende kracht achter de site www.bedrijfsgebed.nl, waar tips worden gegeven. Zo legt hij uit dat een pauze bedoeld is voor persoonlijke verzorging, of dat nu bestaat uit het eten van boterhammen, het halen van een frisse neus of het uiten van je geloof. Zelf begon hij 21 jaar geleden met een bidstondgroepje op zijn werk. Toen hij hoorde van vergelijkbare groepjes bij andere bedrijven, besloot hij

lijsten hiervan aan te leggen. Waren er tien jaar geleden nog zo'n tien groepjes geregistreerd, inmiddels hebben er zich zo'n tweehonderd bij hem aangemeld, waaronder enkele werknemers van grote bedrijven uit de omgeving.

Kees van Hees (40) begon vorig jaar zijn werk als inspecteur bij de Inspectie Verkeer en Waterstaat in Hoofddorp. Tijdens een praatje bij de koffieautomaat kwam ter sprake dat de Leiderdorpse godsdienstig is. Van Hees is katholiek en noemt zichzelf een geregeld kerkbezoeker. De collega met wie hij babbelde, wees hem op het bestaan van een gebedsgroep bij de inspectiedienst. Van Hees, een vrolijke en nuchtere man, besloot aan te schuiven op de tweewekelijkse bijeenkomsten. „Voor mij is het een extra manier om mijn geloof te beleven“, legt hij uit. „Ik bid thuis met mijn familie en ga naar de kerk. Het bedrijfsgebed is ook zo'n invulling, misschien minder vanzelfsprekend, maar wel een verrijking.“

Van Hees en vier collega's uit het tweehonderd personeelsleden tellende kantoor komen op vrijdagmiddag bij elkaar. De bidstonden werden tweeënehalf jaar geleden in het leven geroepen door zijn collega's Hans en Maria. Zij kregen van de toenmalige directeur toestemming om er een vergaderzaaltje voor te reserveren. Wel bleken andere collega's moeite te hebben met een oproepje, opgehangen bij Hans' bureau, om aan te schuiven bij het bedrijfsgebed. Hans: „Er bleek via de vertrouwenspersoon een klacht over te zijn ingediend. Men vond het aanstootgevend, werd mij gezegd. Terwijl er geen bezwaar was tegen een foto van een dame met blote borsten.“ Het blijft toch een kwestie van evenwicht vinden, zoervaart Kees. „Ik probeer er over te praten, zonder zieltjes te winnen.“

„Mogen we ook bidden voor het nakomen van beloftes door mana-“

Bedrijven in regio met gebedsgroepen

Pharmachemie, Haarlem
Nederlands Bijbelgenootschap (NBG), Haarlem
Inspectie Verkeer en Waterstaat (divisie luchtvaart), Hoofddorp
KLM Cargo, Schiphol
Corus, IJmuiden
Camping Weltevreden, Velsen-Zuid

gers. En voor alle goede voornemens van collega's willen we ook Gods leiding en zegen vragen. We bidden dat we allemaal doorzetters zijn. Dat mensen stoppen met roken en andere slechte gewoonten.“

Voor Beverwijker Kees Peters (60) ging er een ingrijpende persoonlijke geloofservaring vooraf aan het moment dat hij op zijn werk begon te bidden. De projectondersteuner bij Corus was van huis uit protestants-christelijk opgevoed, maar raakte in de jaren zeventig betrokken bij de Youth for Christ-beweging. „De blijde boodschap van Youth for Christ raakte mij zo, dat ik diepe vrede en blijheid in mijn hart voelde. De voorzitter van Youth for Christ werkte ook bij Corus. In mijn pauzes wilde ik graag met hem praten over wat ik meemaakte. Ik was net als een vrouw die een kind heeft gekregen en die deze trots en blij aan iedereen wil laten zien.“

Uit die gesprekken ontstond de gebedsgroep die sindsdien in wisselende samenstelling bestaat en wekelijks op donderdag bij elkaar komt. Peters weet nog precies wanneer de eerste officiële bijeenkomst was: 19 mei 1973. „In eerste instantie is de groep bedoeld om elkaar te bevoedigen in het geloof, om elkaar een hart onder de riem te steken. Nu is het een rustpunt in de week, om met christencollega's de aanwezigheid van God te ervaren“, vertelt Peters. „Als groep ervaar je ook meer vrede en rust. Soms janken we omdat we zo veel liefde voelen. Bovendien is de groep waar ik onder werktijd mee bid weer een hele andere groep dan ik op zondag ontmoet.“

„Dank u dat we in deze samenstelling bij elkaar komen, zodat we op onze kleine en bescheiden manier invulling kunnen geven aan uw koninkrijk op aarde.“

Bij de Inspectie in Hoofddorp zijn ze maximaal met zijn vijfen, bij Corus meestal met een man of zeven, acht. Als daar iedereen elke keer zou opdagen, staat de teller stil bij circa twintig personeelsleden. „Ik zit de bijeenkomsten voor. Ik vraag of mensen iets hebben beleefd in hun dagelijkse leven of geloof. Als er tijd over is, lezen we een stukje voor“, schetst Peters de gang van zaken tijdens het wekelijks halfuurtje. „We bidden over zaken die ons op het hart liggen, of dat nu privé of werk is. We bidden voor persoonlijke noden, maar ook voor een afdelingschef of directeur. We bidden voor een zieke collega of voor wijsheid voor degenen die gaan over bijvoorbeeld de overname.“ Ook bij Kees van Hees' groep wordt er gebeden voor privé- als werkzaken. „We hebben vorig jaar bijvoorbeeld ge-

Bij meer dan tweehonderd bedrijven in ons land zoeken werknemers elkaar in de pauze op om te bidden. FOTO UNITED PHOTOS/ROBIN VAN LONKHUIJSEN

beden voor mijn vrouw toen ze hartklachten had, maar we bidden ook voor juiste inzichten voor collega's van andere afdelingen, of voor de vorming van een goede regering.“

Peters heeft absoluut het gevoel dat de bidstonden vruchten afwerpen waar Corus baat bij heeft. Zo herstelde een ernstig ziek personeelslid en kon een omvangrijke reparatie aan een hoogoven worden uitgevoerd zonder ziekteverzuim. „Wij ervaren dat heel sterk als Gods zegen. Het is ook niet zo dat je overal maar om kunt bidden, wij hebben als mens ook maar een beperkte blik. Als we niet weten hoe we moeten bidden, dan vragen we om wijsheid voor degenen die over een beslissing gaan.“

Van Hees noemt zichzelf 'wat nuchterder' op dat front. „Ik zal niet zo snel durven zeggen dat ons iets gelukt is dankzij bidden. Ik heb zelf niet zo snel het gevoel 'Dat hebben we voor elkaar gebeden'. Een collega uit een meer evangelische traditie ervaart dat wel zo.“ Waarmee hij meteen een situatie aansnijdt waar beide 'bedrijfschristenen' mee te maken hebben: in hun pauzes komen ze bijeen met mensen uit weliswaar christelijke, maar wel verschillende kerkelijke tradities.

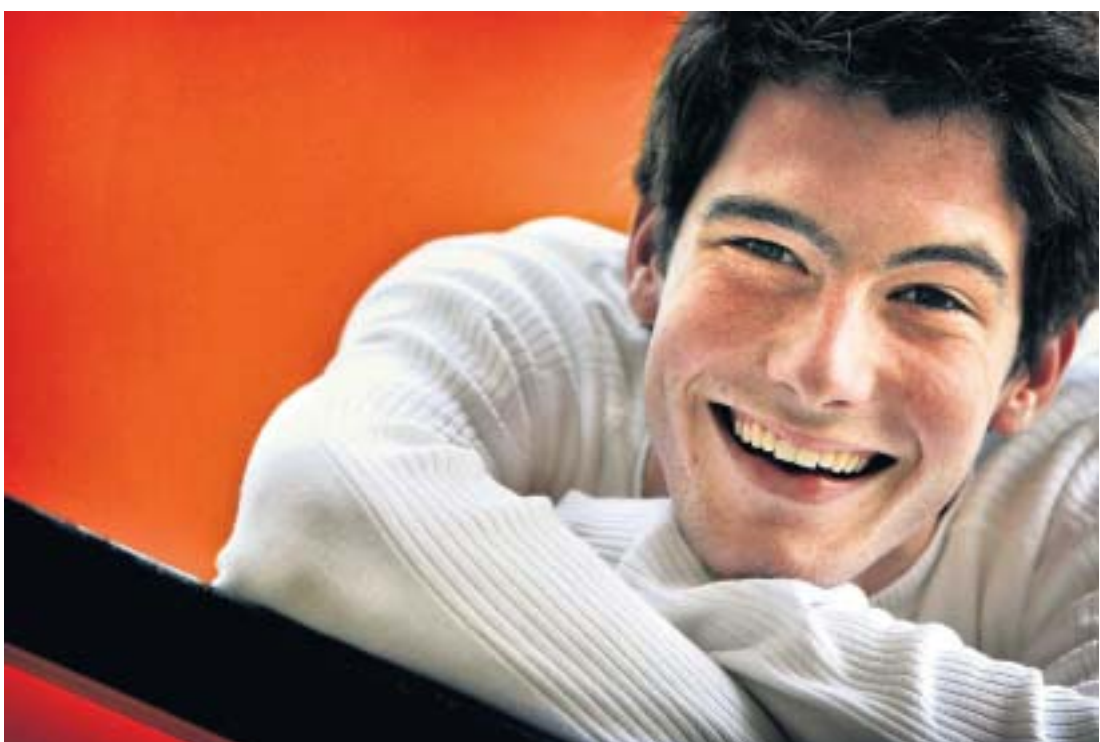
„Wij kennen baptisten, rooms-katholieken, gereformeerden, hervormenden“, somt Peters op. „Er komen geen moslims en hindoes, want we zijn nu eenmaal een christelijke groep.“ Voor Van Hees betekent de mix een toegevoegde waarde.

„Als je zonder angst open durft te staan voor gezichtspunten uit andere tradities, kan dat goed samen gaan. Wij praten gewoon en soms met humor over de verschillen en andere accenten.“

„Ik wil graag bidden voor de leiding van ons land. We willen graag een regering waarin uw richtlijnen voor een goed leven tot uiting komt. Maar we willen ook bidden voor de nieuwe directeur, dat zij goed leiding zal geven zodat iedereen goed in zijn vel zit en goed produceert“

Beide mannen krijgen medewerking van hun bazen, in die zin dat ze zonder problemen een vergader- of conferentiezaaltje mogen gebruiken voor hun gebedspauzes. „Ik zie het niet als een recht dat ik kan bidden op mijn werk“, vindt Peters.

„Als mijn baas geen kamer beschikbaar zou stellen, zou ik een gebedswandeling ofzo maken in mijn pauze.“ Als de Inspectie het bedrijfsgebed zou weigeren binnen de Hoofddorpse muren, zou Van Hees nog wel een lans willen breken bij zijn baas. „Ik zou mijn werkgever proberen te overtuigen dat het maatschappelijk verantwoord zou zijn om ons deze gelegenheid te bieden. Het gaat toch om zorg voor je medewerkers. Net zoals je personeel de gelegenheid biedt om te fitnessen voor het lichamelijke welzijn, is dit goed voor het geestelijk welzijn. En we bidden niet alleen voor onszelf, maar ook voor ons werk. Het is toch mooi voor een werkgever als het zou helpen.“

Minck Simonis: „Het is zo leuk om te zien hoe betrokken iedereen is.“

FOTO UNITED PHOTOS/KOEN VAN WEL

Haarlemse scholier reist voor ontwikkelingsproject af naar India

'Ik denk dat het tien zware dagen gaan worden'

DOOR LONNEKE VAN DIJK

Presenterator van meerdere shows op school, presenterator van het HIT (Haarlems Intercolair Toernooi), Wereldberoemd op school, dat is zeker. Niet in eerste instantie een type om zich bezig te houden met liefdadigheid en ontwikkelingslanden, zou je zeggen.

HAARLEM - Voor de 18-jarige Minck Simonis gaat dit absoluut niet op. Via zijn school Sancta Maria, waar hij in het laatste jaar van de havo zit, doet hij mee aan het project Going Global. Het project, waaraan de Haarlemse scholien-

gemeenschap meedoet vanwege haar 75-jarige bestaan, is een eerder uitgevoerd initiatief van de stichting Edukans, die zich inzet voor het onderwijs in ontwikkelingslanden. Tijdens de Going Globalprojecten lichten de vertegenwoordigers van in totaal 20 Nederlandse scholen verschillende probleemfactoren in India uit, zoals scholen, maar ook sloppenwijken, de werksituatie van Indiase mensen, de invloed van aids en de tsunami. Alle deelnemers dragen hun steentje bij wat betreft de verslaggeving over de ervaringen die de groep in India opdoet.

„Ik denk dat het tien zware dagen gaan worden in India“, zegt Minck. „Ik weet nu al dat we zo veel te zien gaan krijgen waarvan je je hier in Nederland nauwelijks een voorstelling kunt maken. Als je die beelden thuis op tv ziet, kun je het makkelijk weer van je af zetten, maar in India zelf kan dat niet. Omdat ik nu weet wat er daar gebeurt, ben ik extra gemotiveerd om zoveel mogelijk mijn best te doen tijdens de actie.“

Niet alleen Minck, maar heel Sancta Maria is bezig met het India-project. Het hele jaar door is de school door middel van allerlei acties bezig om de

voor het project verplichte 17.500 euro bij elkaar te schrapen, waarvan uiteindelijk in India een school zal worden gebouwd. Zo werd er met kerst een concert gegeven en werden er aan de leerlingen kaarsen met Gandhi-citaten verkocht. De onderbouwleerlingen mochten zelfs een eigen actie bedenken om geld voor de actie op te halen. „Het is zo leuk om te zien hoe betrokken iedereen is“, zegt een glunderende Minck. „Laatst ging ik bijvoorbeeld even boodschappen doen, stonden naast de winkel twee meisjes ramen te lappen voor het project. Door dat soort din-

gen heb ik een afspraak met mezelf gemaakt: ik zet me hier honderd procent voor in. Al ben ik over tien jaar nog bezig, ik zal dat geld bij elkaar krijgen.“

Als Minck terug is, begint het grote geld inzamelen eigenlijk pas echt, omdat Minck dan bij bedrijven, waarmee Sancta Maria een relatie heeft, presentaties over India zal geven om zo een bijdrage te laten doneren.

Minck vliegt op 21 februari naar India, en zal daar elke dag een radioverslag maken. De verslagen zullen te horen zijn op www.edukans.nl en op www.sanctamaria.nl.